

Generace X – Michal Záhora

Nacházíme se v ležérně monumentálním prostoru pod zemí. Sloupy, zdi i betonová podlaha jsou takřka zcela holé. Hudební podkres pozvolna začíná, dutá ozvěna nese nízké tóny.

Sólistka Helena Arenbergerová zprvu sedí v publiku, následně vstává, oddělí se od diváků a prostřednictvím repetitivního očního kontaktu přijímá svou roli. Její pozornost těká sem a tam, jak mapuje pohledem jeviště, chodí a skáče. Zrychlí a její chodidla se třou o podlahu, kloužou, odlepují se od země a nedovolí jí se ukotvit. Performerka se pouští do hlubšího průzkumu pomocí fragmentů plynulých a svižných pohybů, začátek a přerušení, ponoření i vynoření. Helena se nemůže zcela uvolnit ani zcela zhroutit. Pokračuje hrubší a zároveň stále jemnou sekvencí u země. Se zesilujícím se zvukem roste i plynulost jejích pohybů. Bravurně balancuje mezi fyzickými a symbolickými hranicemi prostoru. V posledních okamžicích se rozechvěje a celé její tělo opisuje kružnicovou trajektorii odhalující svůj vnitřní stav. Odchází posílená.

Nepředstavuje generaci X, ale vystihuje její podstatu. Kontext slouží jako materiál, nikoliv námět představení. Tématem je dozrávání svalové paměti.

Eva Marie Růžena

Michal Záhora: **Generace X**

